

≡ Menu

Over de oorsprong en het mechanisme van de joodse macht (en de Nederlandse rol daarin)

18/05/2025

artikelen

14

Een Sombartiaanse analyse.

De academische wereld gonst van argumenten die de oorsprong en het mechanisme van de Joodse macht in het moderne Westen proberen te verklaren. De vraag is bezaaid met obstakels en één kant van het debat wordt zwaar onderdrukt, [schrijft Eric Striker](#).

Een theorie die aan populariteit wint, en die wordt gepromoot door figuren als Richard Hanania en Cambridge-docent Nathan Cofnas, is dat de enorme oververtegenwoordiging van de Asjkenazische Joodse bevolking voortkomt uit hun genetische superioriteit ten opzichte van blanken op intellectueel gebied. Deze theorie is verspreid via belangrijke Joodse publicaties, zoals de *New York Times*, die een artikel publiceerde met de titel "[The Secrets of Jewish Genius](#)" van de zionistische auteur Bret Stephens. De krant verontschuldigde zich later voor het promoten van wat in feite raciale wetenschap is aan haar boze, linkse publiek, maar het artikel is nog steeds niet volledig ingetrokken.

De Asjkenazische IQ-hypothese is op één front gereduceerd tot speculatie door Dr. Kevin MacDonald, wiens evolutionaire theorieën over Joodse cohesie door Cofnas werden aangevochten, wat leidde tot een debat tussen de twee mannen in 2021, gepubliceerd in het wetenschappelijke tijdschrift *Philosophia*. In 2022 [trok Philosophia](#) Dr. MacDonalds verdediging van zijn theorieën in, maar handhaafde Cofnas' aanvallen – een schaamteloze daad van het omkieperen van de weegschaal die onverenigbaar is met de geest van het vrije debat.

Ron Unz, die zelf Joods is, heeft ook een serieus werk gepubliceerd waarin hij de bewering weerlegt dat de dramatische Joodse oververtegenwoordiging aan Ivy League-universiteiten (die een gouden toegangspoort tot de Amerikaanse elite vormen) het product is van verdienste of intelligentie, in "[The Myth of American Meritocracy](#)". In dit werk toont Unz de Joodse middelmatigheid aan in intellectuele activiteiten in verhouding tot hun algehele professionele en economische positie.

Recenter heeft Dr. Neema Parvini een [diepgaande studie](#) geschreven over de zwakke gegevens die de stelling van het hoge IQ van de Asjkenazische wetenschappers ondersteunen. In feite weerlegt ze de stelling op grond v

een gebrek aan overtuigende replicatie, een slordige methodologie en in sommige gevallen, zoals in het boek “The Intelligence of American Jews” van Dr. Richard Lynn uit 2004, effectieve verzinsels.

Op het eerste gezicht lijkt de hypothese van Cofnas, Hanania, Stephens en anderen zwak ondersteund te worden wanneer we kijken naar controlegroepen. We zullen Aziaten gebruiken in plaats van blanken om rekening te houden met de mogelijke persoonlijke vooroordelen van deze auteur.

Als erfelijke intelligentie, een hoog opleidingsniveau en algemene verdienste alleen de relatieve invloed onder de Amerikaanse elite kunnen verklaren, waarom zijn Oost-Aziaten – waarover voorstanders van de Ashkenazi IQ-theorie allemaal beweren dat ze het hoogste IQ van alle rassen ter wereld hebben – dan grotendeels afwezig op Amerikaanse machtsknooppunten als politiek, financiën en vermogensbeheer, recht en media?

De totale Oost-Aziatische bevolking (Chinezen, Koreanen, Japanners, Taiwanezen, enz.) is groter dan die van Joden in de Verenigde Staten. Volgens gegevens van de Amerikaanse federale beroepsbevolking zijn Aziaten drastisch oververtegenwoordigd in professionele banen (12% van de totale beroepsbevolking), [maar hebben ze minder kans om te promoveren naar managementposities in het bedrijfsleven](#) dan zowel zwarte mensen als Spaanstaligen van gemengde afkomst. Sommigen leggen dit uit als een probleem van het Positieve Actie-systeem, maar waarom zijn Joodse kapitalisten dan zo sterk vertegenwoordigd, ondanks dat ze wettelijk gezien als “blank” worden gecategoriseerd, de meest gediscrimineerde groep van allemaal?

Op het gebied van vermogensbeheer – de wereld van vastgoed, private equity, hedgefondsen en andere belangrijke bronnen van geld en macht binnen de Joodse gemeenschap – zijn de verschillen tussen slimme Aziaten en Joden nog groter. De totale Aziatische bevolking in Amerika (5,6%) heeft slechts 2,4% van de vermogensbeheerders in handen en [beheert daarbinnen slechts een nanoscopische 0,3% van alle activa](#), ondanks studies waaruit blijkt dat deze bedrijven beter worden beheerd dan concurrenten in niet-

Aziatisch bezit.

Vergelijk dit met slechts één grote Joodse vermogensbeheerder, Larry Finks Blackrock, die een [speciale plutocratische relatie](#) met de Federal Reserve heeft. Fink beheert alleen al bijna 10 biljoen dollar, ondanks de noodzaak van wereldwijde [reddingsoperaties vanwege gevallen van wanbeheer](#).

Het is dan ook niet verrassend dat onder de grote miljardair-donoren van de Democratische of Republikeinse Partij, waar Joden die werken in de vermogensbeheersector (geld dat makkelijk te verkrijgen en te verwerken is) 50% of meer van de belangrijkste donateurs uitmaken, de Amerikaanse politieke structuur zeer gevoelig is voor de grillige grillen van de staat Israël, terwijl ze tegelijkertijd China op de korrel nemen met handelsoorlogen en een geopolitieke uitdaging in Taiwan.

We zien dezelfde dynamiek in andere sectoren, zoals het elite-universiteitssysteem. Deze macht werd onlangs duidelijk zichtbaar in het vernederende ontslag van Claudine Gay van [Harvard University](#) en Liz Magill van de [University of Pennsylvania](#) (de [weinige niet-Joodse](#) presidenten van Ivy League-universiteiten) als reactie op protesten van Joodse hedgefonds- en durfkapitalisten over hun vermeende tolerantie voor anti-Israëliëse studentenprotesten op hun respectievelijke campussen.

In de sfeer van niet-gouvernementele organisaties, die enorme macht uitoefenen in de Verenigde Staten en haar satellietstaten wereldwijd, zwaait de "filantropie" van Wall Street de scepter. George Soros is het bekendste voorbeeld, maar hij is slechts het topje van de ijsberg (de rol van Joodse financiën in ngo's is een onderwerp voor een apart artikel). Een [handvol miljardairs](#), vrijwel allemaal actief in de wereld van investment banking en technologie, voorziet stichtingen, activistische groepen en denktanks van bodemloze geldstromen die het Westen van binnenuit veranderen zonder democratische instemming.

In de massamediasector [financiert private equity](#) het grootste deel ervan in de VS. Joodse controle over de massamedia is tegenwoordig algemeen

bekend, dus het is niet nodig om elke individuele eigenaar op te noemen.

We kunnen gerust stellen dat de macht om snel kapitaal te vergaren en vervolgens instellingen te financieren – wederom grotendeels via financiën, vastgoed, private equity, enzovoort – belangrijker is dan objectieve individuele verdiensten bij de beslissing wie de volgende president van Harvard wordt, wiens startup wordt geïnjecteerd met durfkapitaal, wie aandeelhouders kiezen om een bedrijf te leiden, wie een podium krijgt bij de *New York Times*, wie wordt benoemd om het ministerie van Buitenlandse Zaken en het ministerie van Justitie te leiden, enzovoort. Talrijke studies hebben onomstotelijk bewezen dat de Verenigde Staten functioneren als een [oligarchie](#).

Misschien wordt de Asjkenazische overheersing van deze grote instellingen ondersteund door oligarchische benoemingen, maar goed management vereist nog steeds een hoge mate van intelligentie om ze functioneel te houden, zou je kunnen stellen. Maar weinigen zouden serieus concluderen dat de Amerikaanse media, politiek, grote bedrijven, ngo's, advocatenkantoren en topuniversiteiten onze slimste en beste burgers vertegenwoordigen. Integendeel, onderzoek na onderzoek wijst uit dat de gemiddelde Amerikaan geen vertrouwen heeft in een van deze heersende instellingen om nationale en sociale problemen op te lossen, of zelfs maar de waarheid te vertellen. De breedste opvatting is dat deze structuren rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de ondergang van ons land – *geen vertrouwen*.

Verdedigers van de Asjkenazische IQ-theorie zouden, als ze toegeven dat goud, beursfraude en samengestelde rente de primaire basis vormen voor de oververtegenwoordiging van de Joodse elite, kunnen tegenwerpen dat er niets is dat niet-Joden ervan weerhoudt om Joden uit te dagen op de beursvloer in de zogenaamde vrijemarkteconomie. Maar ook dit is aantoonbaar onjuist.

Als onafhankelijke acteurs besluiten het geldspel te spelen volgens de stiekeme regels van de winnaars – trucs, speculatieve samenzweringen, pump-and-dumps – is Jeremy Bentham's "Nachtwachstaat" plotseling nie

in staat de macht van de hebzuchtige oligarchie te beperken of te bestrijden, maar toch sterk genoeg om zijn tegenstanders te verpletteren.

Een recent voorbeeld waarin dit werd getoond, was het [GameStop-aandelenprobleem](#) in 2021.

Het incident begon toen een Joodse financier, Gabe Plotkin van Melvin Capital, 6 miljard dollar investeerde om de aandelen van een noodlijdend bedrijf, Gamestop, te laten kelderen en het karkas ervan op te eten.

Iemand merkte de grote zet van Plotkin op en riep via sociale media kleine handelaren op om via de RobinHood-app een tegenpositie in te nemen.

[Al snel begon de door internet aangestuurde Gamestop-pomp, waardoor 50% van het geld van Melvin Capital](#) verdween en herverdeeld werd onder de werknemers, studenten en werklozen die deelnamen aan de financiële campagne.

In plaats van de nieuwe spelers in het marktcasino te accepteren, greep de Securities and Exchange Commission direct in. De Joodse SEC-voorzitter Gary Gensler, die bij Goldman Sachs werkte voordat hij bij de federale overheid kwam, kwam tussenbeide namens de Joden van Melvin Capital om de app te bedreigen omdat hij kleine vissen toestond samen te komen om terug te vechten tegen de walvissen en liet de aandelen die de investeringsbankiers pijn deden van de beurs halen. De SEC nam vervolgens [nieuwe regels](#) aan om te voorkomen dat de nieuwe, bredere toegang tot de markt die apps en chatrooms bieden, dit soort uitdagingen voor de Joodse financiële wereld ooit nog zou kunnen laten gebeuren.

Werner Sombart en de kracht van goud

Het voortdurende debat over de oorsprong van de Joodse macht over het Westen vereist daarom een alternatieve hypothese. Hiervoor kunnen we het werk van Werner Sombart raadplegen, dat een theoretische basis biedt voor de analyse van de oorsprong, structuur en mechanismen van de Joodse macht.

Sombart, een econoom van de Duitse school, was een internationaal vermaard academicus en collega van Max Weber. In 1911 publiceerde Sombart *Die Jöden und Modern Kapitalisme*, zijn weerlegging van Webers bekende werk *De protestantse ethiek en de geest van het kapitalisme* (1905), waarin hij stelt dat kapitalisme en financiën voortkwamen uit de werken van Johannes Calvijn en het protestantisme.

De kern van Sombarts tegentheorie is dat protestantse kooplieden, zoals degenen die de gewelddadige omverwerping van Karel I door Oliver Cromwell in de 17e eeuw steunden, waarden op geld en handel hanteerden die letterlijk *uit* het jodendom waren overgenomen. In de meeste gevallen werden figuren zoals Oliver Cromwell en Willem III van Oranje zelfs rechtstreeks door Joden gefinancierd in hun machtsgrepen.

Het is belangrijk om vooraf te zeggen dat *De Joden en het Moderne Kapitalisme* ten tijde van de publicatie ervan niet als anti-Joods werk werd beschouwd, noch als antisemitisch. Tot zijn ruzie met de joodse communistische revolutionaire Rosa Luxembourg genoot Sombart respect van de internationale linkerkant als pionier van de kapitalistische kritiek. Hij was de grondlegger van mijlpalen in de economie en bedacht zelfs de populaire 'meme' van het 'Late Stage Capitalism' die vandaag de dag nog steeds circuleert in linkse antiracistische kringen. Pas in de jaren dertig en na de Tweede Wereldoorlog raakten Sombarts werken controversieel, maar dit was te wijten aan het feit dat hij later het nationaalsocialisme omarmde als alternatief voor zowel het marxisme als het kapitalisme, niet aan het ontkrachten van zijn academische werk of studies.

In *The Jews and Modern Capitalism* betwist Sombart zowel erfelijkheids- als marxistische argumenten die destijds de prominente rol van Joden in Europese landen probeerden te verklaren. Zijn theorie verschilt in sommige opzichten van die van MacDonald, maar vertoont er wel overeenkomsten mee.

Volgens Sombart was de belangrijkste katalysator voor de opkomst van de Joden, die vanaf de 16e en 17e eeuw Europa en later Amerika veroverden, de ontdekking van de Nieuwe Wereld en de oprichting van 's werelds eerst

effectenbeurs in 1602 in de stad Amsterdam.

Volgens Sombart legden Joden de basis voor hypotheeken en modern investment banking, woekerleningen (in tegenstelling tot het oude Romeinse leenstelsel, dat grotendeels gericht was op persoonlijke leningen), ontwikkelden ze geavanceerde handelsstrategieën in de Talmoed en bedachten ze letterlijk het concept van de moderne aandelenmarkt zelf door de creatie en het beheer van eerdere financiële instrumenten zoals het wisselsysteem. Naarmate de wereldmarkten zich openden door de ontdekking van de Nieuwe Wereld en een inheemse Europese bourgeoisie zich begon te ontwikkelen, vonden Joden politieke bondgenoten onder kooplieden die op hen vertrouwden voor hun internationale connecties en toegang tot buitenlandse valuta, evenals onder koningen en prinsessen die leningen nodig hadden van rijke Joodse geldschieters, wapens van Joodse wapenleveranciers en proviand om oorlogen te voeren, hun imperiale economieën uit te breiden of titels van concurrenten af te snoepen.

Joden beheersten al sinds de oudheid de kunst van het geldlenen, waardoor ze machtsblokken konden vormen die onrust veroorzaakten onder de Europese bevolking en ertoe leidden dat instellingen zoals de Katholieke Kerk en absolutistische monarchieën hen uitsloten van deelname aan het politieke leven. De uitbuitende handel die Joden bedreven, werd door de gastgemeenschappen als slecht of sociaal destabiliserend beschouwd. Er zijn talloze gevallen bekend waarin Joodse praktijken binnenlandse onrust veroorzaakten, wat leidde tot rellen en volledige verdrijvingen.

Dit begon te veranderen toen de Spanjaarden en Portugezen Amerika ontdekten. Hoewel de Joden eind 15e eeuw officieel uit beide landen werden verdreven, konden de Joden die grote fortuinen hadden vergaard als elitehandelaren onder de Moorse bezetting, hun geld vaak behouden en in het land blijven door zich tot het katholicisme te bekeren. Deze personen behielden, ondanks hun doop, grotendeels hun Joodse identiteit en gebruiken, waardoor ze soms denigrerend werden omschreven als *conversos* of *marranos*.

De Spaanse koninklijke schatbewaarder, Luis de Santángel, speelde een

cruciale rol in de financiering van Christoffel Columbus' historische reis in 1492, die hij ondernam in de hoop een alternatieve handelsroute naar China en India te vinden. In plaats daarvan ontdekte hij Amerika. Na deze gelukkige doorbraak werden Marrano-joden met banden met Santángel nog rijker en machtiger door de financiering van nieuwe wereldreizen en het stichten van handelskolonies in Amerika. Ze keerden terug naar Spanje en Portugal met schepen vol goud en zilver.

Vóór New York en Londen bestond Amsterdam.

De groeiende macht van de pseudochristelijke Joden door de plundering van de Nieuwe Wereld veroorzaakte weer een wijdverspreide antipathie tegen hen in Iberië, wat leidde tot een emigratiegolf uit Spanje en de door Spanje geregeerde Lage Landen naar Amsterdam, dat ten tijde van deze 16e-eeuwse volksvlucht werd geregeerd door de anti-Spaanse, filo-semitische protestantse leider Willem de Zwijger.

Hier begon de Joodse macht zoals wij die kennen. Sombart citeert Nederlandse tijdgenoten die de komst van de Sefardische Joden in Portugal en Spanje beschreven als een immense rijkdom, waaronder schatten aan edelmetalen in hoeveelheden die ze nog nooit eerder hadden gezien. Na de oprichting van de Amsterdamse effectenbeurs, die was opgericht om de buitenlandse ondernemingen van de Verenigde Oostindische Compagnie privé te financieren, namen Joden onmiddellijk een groot deel van de aandelen in beslag en monopoliseerden daarmee in feite de beursvloer.

Exacte cijfers over de Joodse vertegenwoordiging op de Amsterdamse effectenbeurs zijn uiterst moeilijk te vinden. Dit heeft historici verbijsterd, omdat veel kleinere en irrelevante aandelenmarkten die in andere delen van Europa ontstonden, doorgaans openbare lijsten van aandeelhouders publiceerden.

In Larry Neals artikel uit 1982, "Efficient Markets in the Eighteenth Century? Stock Exchanges in Amsterdam and London", concludeert hij openlijk dat de geheimhouding van het Amsterdamse effectenbeurssysteem bedoeld was om geen lokale controverse te veroorzaken over de enorme

oververtegenwoordiging van Joden, die zelfs de overwegend Joodse deelname aan de City of London in de 18e eeuw in de schaduw stelde: “De afwezigheid van gedrukte lijsten in Amsterdam kan te wijten zijn aan het veel grotere belang van Joodse effectenmakelaars in Amsterdam dan in Londen.”

Neal vervolgt: volgens willekeurige steekproeven van beschikbare lijsten van effectenmakelaars in Amsterdam: “In 1739 waren 22 van de 32 in Amsterdam vermelde effectenmakelaars Joods. In 1764 toonde een andere publicatie aan dat 36 of 37 van de 41 vermelde makelaars Joods waren.”

Na de overwinning van Portugal op de Nederlanders in de [door Joden bevolkte Afrikaanse slavenhaven](#) (de eerste in zijn soort in de Nieuwe Wereld) Recife, Brazilië, werden de lokale Joden met geweld verdreven door Portugese troepen. Deze Joden zetten koers naar de Nederlandse kolonie Nieuw-Amsterdam (destijds South Manhattan, New York), die onder het bestuur stond van Peter Stuyvesant, een medewerker van de Nederlandse West-Indische Compagnie.

Stuyvesant vreesde dat een toestroom van Joden naar zijn kleine kolonie deze zou ondermijnen en verzocht zijn werkgevers in 1654 om de nieuwe migranten uit te zetten. Het verzoek van Stuyvesant werd afgewezen en hij kreeg in 1655 van de West-Indische Compagnie het bevel om de Joden toe te staan zich in Nieuw-Amsterdam te vestigen en er handel te drijven, in een brief waarin stond dat Joden niet konden worden weggestuurd omdat ze [grootaandeelhouders van de compagnie](#) waren.

Hoewel Joden in het 17e- en 18e-eeuwse Amsterdam met enkele barrières te kampen hadden wat betreft directe politieke vertegenwoordiging, richtten Joodse kooplieden – door de verovering van financiën en internationale handel – talloze kranten en uitgeverijen op die zich richtten op een niet-Joods publiek, zoals de invloedrijke [Amsterdam Gazette](#) (de allereerste krant in Joods bezit, die in meerdere talen werd uitgegeven) en de *Amsterdam Current*. Ze wisten zich gemakkelijk in de gunst te werken bij de lokale burgerij en de adel, en gebruikten hun geld vooral om intellectuelen zoals Menasseh Ben Israel (geboren als Manoel Dias Soeiro, en wiens weldoene

de Joodse kooplieden Antonio de Montezinos en Abraham Pereyra waren) te mainstreamen en prestige te creëren. Zijn judaïserende werken speelden een belangrijke rol in de ontwikkeling van het Engelse puriteinse denken, dat tijdens zijn leven de macht in Engeland zou grijpen. Later wist hij op aanraden van Ben Israel te bewerkstelligen dat het edict van koning Edward I uit 1290 om de Joden te verdrijven in 1656 werd ingetrokken onder de militaire dictatuur van de puriteinse fanaticus Oliver Cromwell, wiens leger werd bevoorraad door de Jood Antonio Fernandes de Carvajal.

Hier zien we een heel herkenbaar historisch patroon: de dominantie van de hoge financiën, het bedrijfsleven en de geglobaliseerde handel als voorloper van politieke en sociale invloed en uiteindelijk de volledige overname van instellingen, vaak door middel van stromannen, omkoping en geweld.

Slechts weinigen van de bankiers, handelaren, speculanten, intellectuelen en media-Joden die Amsterdam innamen, waren Asjkenazisch, de zogenaamde tak van Joden met een hoog IQ. Het waren allemaal Sefardische joden, en de meesten van hen waren als christen gedoopt.

De verovering van Engeland

Vanuit hun machtsbasis in het Nederlandse Rijk konden Joden de overname van Engeland door hun troef, de antikatholieke Willem III van Oranje, steunen tijdens de Glorieuze Revolutie van 1688. Deze datum is van groot belang als we kijken naar het begin van de Joodse macht in de Engelstalige wereld.

De oorlogsinspanningen van Willem III plunderden de Nederlandse schatkist en bespoedigden uiteindelijk de ondergang van Holland zelf, maar hij wist zijn leger bewapend en gevoed te houden dankzij de steun van de Joodse wapenleveranciers Solomon de Medina en Moses Machado. De hele campagne werd van begin tot eind gefinancierd door de Joodse bankier Francisco Suasso, en sommige schrijvers, zoals William Joyce, hebben gesuggereerd dat de Nederlandse Joden die zich recentelijk in de gunst hadden weten te werken bij de Engelse rechtbanken onder Cromwell, een belangrijke rol speelden als spionnen die de Nederlandse indringers hielpen met gevoelige informatie over de inzet en verplaatsing van defensieve

troepen.

Nadat Willem III zijn macht in Engeland had geconsolideerd, begon hij de Joodse bankiers terug te betalen door de oprichting van de woekeraar Bank of England in 1694. [Sefardische Joden werden hiervan de belangrijkste eigenaren](#). Ook richtte hij in 1698 in Londen een effectenbeurs op in de stijl van Amsterdam. Deze beurs werd al snel gedomineerd door de groep Joodse geldschieters die koning Willem vergezelden, zoals De Medina.

Door de machtsovername door het geld kwamen Joden in de Engelse en Nederlandse rijken te domineren. De wereldwijde handel in suiker en Afrikaanse slaven concentreerde zich in handen van Joden in knooppunten zoals Guayana, Suriname, Barbados, Jamaica, enzovoort. In Zuid-Afrika genoot de Jood Benjamin Norden de primeur en werd hij de eerste en meest welvarende “Britse” koopman van het land. In Australië was de eerste Britse commerciële onderneming in handen van bankier Moises Montefiore, wiens rijkdom afkomstig was uit de City of London. Toen de Britse staat de ideologie van vrijhandel omarmde, bedacht door de Nederlands-Joodse econoom David Ricardo, namen de rijkdom en macht van de Joodse gemeenschap toe, vaak ten koste van binnenlandse Engelse belangen zoals de landbouw.

Joden konden de parlementaire verboden op directe Joodse deelname – die slechts oppervlakkig werden gehandhaafd om te voorkomen dat Engelse arbeiders en boeren in opstand kwamen – gemakkelijk omzeilen door middel van omgekochte niet-Joodse vertegenwoordigers en legalistische mazen in de wet. Hoewel de meeste Joden in die tijd geen zitting konden nemen in het parlement, werden ze door de lokale, op winst beluste burgerij enthousiast opgenomen in hun sociale kringen en vrijmetselaarsloges.

Door hun status als rijke financiers op te bouwen, vaak door onrechtmatige machtsgrepen, afpersing en corruptie in plaats van door verdienste zoals Europeanen die kennen, waren bankiers zoals David Salomans en Lionel de Rothschild in staat de 19e-eeuwse emancipatie van Joden onder Brits recht af te dwingen, een emancipatie die het Hogerhuis eerder had afgewezen vanwege zorgen over de openbare veiligheid (rellen onder gewone burgers

Engeland koos uiteindelijk zijn eerste Joodse 'christelijke' premier, Benjamin Disraeli, wiens regering de macht van de City of London verder uitbreidde.

De 1:1-analogie van de opkomst van de zogenaamd lager-intelligente Sefardische Joden van de 15e tot de 19e eeuw met die van de hoog-intelligente Asjkenazische Joden die recenter in Duitsland, Oost-Europa en de Verenigde Staten actief waren, suggereert een strategie (misschien evolutionair intuïtief, zoals MacDonald gelooft, of met voorbedachte rade, zoals Sombart beweert) – waarbij de vestiging van handelsmonopolies, winstbejag, spionage, roofzuchtig bankieren, bolsjewistische samenzweringen, nepotisme en beursfraude centraal staan – vergelijkbaar met een pokerspeler met hoge inzetten die altijd wint omdat hij grote bedragen heeft verzameld via oplichting of bedrog en informatie over de kaarten van de andere speler. We zien dit soort gedrag terug bij de opkomst van een van Englands eerste en meest prominente Joodse kapitalisten, Menasseh Lopes, die op de een of andere manier van tevoren wist dat een gerucht over de dood van koningin Anne, dat de Londense effectenbeurs deed instorten, onjuist was. Deze informatie maakte hem schatrijk, omdat [hij hiermee aandelen tegen bodemprijzen kon kopen](#). Is dit het resultaat van verdienstelijke intelligentie of pure criminaliteit? Lopes' gevangenschap wegens omkoping geeft een hint over zijn karakter.

Terug naar Sombart. Tijdens het schrijven van *De Joden en het Moderne Kapitalisme* anticipeert hij op de uitdaging van het 'Yankee-kapitalisme' – de toenmalige opvatting dat Joden niet alleen zeldzaam waren in het Amerikaanse bedrijfsleven, maar in feite relatief bescheiden, pas aangekomen immigranten in New York City in 1911.

Hij gaat verder met het ontkrachten van dit idee door te zeggen dat terwijl narcistische individuele niet-Joodse kapitalisten de pagina's van de kranten in beslag namen en de aandacht op zichzelf vestigden, Joden als groep bezig waren om stilletjes het hele Amerikaanse leven te verankeren vanaf de eerste nederzettingen van het land, waarbij hij verschillende banken en industrieën opsomde die door Joden werden gecontroleerd en zelfs hele staten zoals Californië in de greep van de Joodse financiën verklaarde.

Tot slot voorspelt Sombart, wat Amerika betreft, dat Joden hun bescheiden rijkdom zullen gebruiken om de strategie van financiële, mediale, intellectuele en uiteindelijk politieke verovering van Amsterdam en Londen te heruitvinden. Hij doet hier een gewaagde voorspelling over de toen verarmde Joodse immigranten en de toekomst van Amerika:

“Bedenk dat er vandaag de dag meer dan een miljoen Joden zijn in New York en dat het grootste deel van de immigranten nog niet begonnen is aan een kapitalistische carrière. Als de omstandigheden in Amerika zich op dezelfde manier blijven ontwikkelen als in de laatste generatie, als de immigratiestatistieken en de verhouding van geboorten onder alle nationaliteiten hetzelfde blijven, dan kan onze verbeelding zich de Verenigde Staten van over vijftig of honderd jaar voorstellen als een land dat alleen bewoond wordt door Slaven, Negers en Joden, waarin de Joden van nature de positie van economisch leider zullen innemen.”

Een vertaling uit 2017 van dezelfde passage in *The Jews and Modern Capitalism* bevat geen Slavische verwijzing, maar voorziet in plaats daarvan de toekomst van Amerika als een “neger-sloppenwijk” onder toezicht van Joodse financiers. De vermelding van “Slaven” lijkt een verkeerde vertaling van het Duitse woord voor “slaaf”.

Als de geldigheid van een theorie voortkomt uit zijn voorspellende kracht, dan verdient Sombart wellicht nog eens aandacht.

In tegenstelling tot propagandastructuren die door de Euro-Atlantische instelling worden gefinancierd, werkt Dissident dankzij de donaties van het publiek. Zonder uw hulp kunnen we niet overleven.

STEUN ONS WERK [HIER](#).

